

15. TOMASZ Z AKWINU I OJCOWIE GRECCY

W dniach **26-27 I 2018 r.** Aquinas Center for Theological Renewal działający przy Ave Maria University (Ave Maria, Florida, USA) oraz Thomistic Institute of the Pontifical Faculty of the Immaculate Conception (Washington, USA) organizują konferencję pod przewodnim tematem: **Tomasz z Akwinu i Ojcowie greccy** (*Thomas Aquinas and the Greek Fathers*). Udział w konferencji zapowiedziało wielu znanych naukowców, m.in.: Khaled Anatolios (University of Notre Dame), Joseph Wawrykow (University of Notre Dame), czy też Marcus Plested (Marquette University). Organizatorzy dość szeroko traktują wyżej wymieniony temat i będą uwzględniać w programie różne zagadnienia, jak np. zależności Tomasza z Akwinu od konkretnego greckiego Ojca Kościoła, tematy teologiczne greckiej patrystyki w nauczaniu Tomasza z Akwinu, własne badania Akwinaty nad greckimi Ojcami Kościoła, XX-wieczna i współczesna debata w teologii historycznej dotycząca zasad odnoszących się do scholastyki i ich zrewitalizowania, a także kwestie metodologii teologicznej dotyczące greckiej patrystyki i tomizmu.

Więcej informacji na ten temat można uzyskać na stronie internetowej: <https://www.aveconferences.com/aquinas-greekfathers>.

16. XLVI SPOTKANIE BADACZY STAROŻYTNEGO CHRZEŚCIJAŃSTWA

W dniach **10-12 V 2018 r.** Instytut Patrystyczny „Augustinianum” (Istituto Patristico „Augustinianum”) organizuje XLVI Spotkanie Badaczy Antyku Chrześcijańskiego pod przewodnim tematem: **Czas Boży, czas ludzki** (*Tempo di Dio, tempo dell'uomo*). „Quid est ergo tempus? Si nemo ex me quaerat, scio; si quaerenti explicare velim, nescio”. Słynne wyrażenie Augustyna (*Confessiones* XI 14, 17) wskazuje na duże trudności w określaniu czasu, który już od starożytności był przedmiotem intensywnych dociekań mitycznych i filozoficznych. Grecka refleksja filozoficzna zaproponowała różne perspektywy pojmowania temporalności; szczególne znaczenie miała koncepcja platońska, która widziała w czasie osłabiony obraz wieczności, która została uznana za nieruchomą, a zatem lepszą (Plato, *Timaios* 37d). Biblia zaś ma zasadniczo liniową wizję czasu, którą ujmowany jest nawet sam Bóg. Fakt, że w oczach Wszechmogącego „jeden dzień jest jak tysiąc lat, a tysiąc lat jak jeden dzień” (Ps. 90, 4 i 2P 3, 8) wskazuje, że nie zna On granic czasowych, tych, którym podlega życie każdego człowieka: czas Boży jawi się więc bardziej ilościowo niż jakościowo, w porównaniu z czasem ludzkim. Pierwsi chrześcijanie próbowali dokonać syntezy między tymi dwiema koncepcjami, ale nie obywało się to bezproblemowo. Jeśli apologeta przypisywali czasowość Bogu w związku z rodzeniem Logosu, to z kolei Orygenes ostro to krytykował, proponując w zamian wieczne zrodzenie (*De principiis* 2, 4). W każdym razie idea wieczności rozumiana jako absolutna ponadczasowość, która w końcu wydaje się przeważać nad bardziej prostą i intuicyjną ideą nieograniczonej czasowości, musi brać pod uwagę biblijne dane na temat zaangażowania Boga w sprawy ludzkie, w których interweniuje On albo za pośrednictwem zbawczych aktów indywidualnych, albo bardziej w spektakularny sposób – przez wcielenie Logosu. Te boskie interwencje wywołują dynamizm historii, która często jest wyrażana przez autorów chrześcijańskich poprzez periodyzację. Pisarze wczesnochrześcijańscy przystępnie podjęli w ten sposób próbę strukturyzacji biegu historii w formie, która pokazuje w niej ekonomię zbawienia. W ramach tak wytyczonych ram koncepcyjnych można znaleźć patrystyczną wizję, która jest bardziej bezpośrednio związana z ludzką koncepcją czasu. Ta optyka patrystyczna obejmuje w swym zakresie wieczność oznaczającą przejście życia od narodzin do śmierci, a jednocześnie zwraca uwagę na te